

Arne Melchior (CD):

For først at gøre den sag om overvågning færdig vil jeg sige til hr. Donner, at det er min opfattelse, at når man bevæger sig i det offentlige rum, må man finde sig i at blive iagttaget. Jeg skal så henvise til, hvad jeg sagde om, hvad der sker med hensyn til personlige rettigheder, når man skal ud at flyve, og her drejer det sig altså om menneskeliv, og derfor må man finde sig i visse ting.

Det er ikke nogen hemmelighed for nogen, at en god, sund, glidende og sikker trafik er en livsnerve i samfundet. Både når det gælder beskæftigelse, samhandel, samkvem, kultur og frihed, er det vigtigt at bevæge sig eller at bringe varer og gods frem og tilbage, hvorfra og hvorhen man vil. Det har en grundlæggende betydning for samfundets gode udvikling.

Her står en glad trafikant. Som de fleste andre optræder jeg snart som fodgænger, snart som cyklist, snart som bilist, snart som passager i busser, tog og andre kollektive trafikmidler. Det er alt sammen til rådighed, og det er vores pligt her i dette hus at sørge for, at risikoen ved at benytte disse ting er så lille som muligt.

Som flere, bl.a. ministre, var inde på, er der jo sket en gunstig udvikling i betragtning af den store stigning i trafikken og en betydelig nedgang i uheldene og ulykkerne, men det er farligt at lægge sig til at sove på den succes; det må vi ikke gøre.

Vi må blive ved som overskrift at have: *Fart dræber*. Det er en kendsgerning, og der er for en sjælden gangs skyld ingen uenighed mellem eksperterne om, at sådan forholder det sig. Og der er jo penge nok – det er ca. 35 mia. kr., som bilister lægger i afgifter af forskellig art om året, også bortset fra bøder og andre pengestrafte – til at gøre alt for at sikre trafikken og det lige fra flere motorveje, gode øvrige veje og skiltning til overvågning og hele apparatet igennem.

Jeg tror nok, at noget af det allervigtigste er holdningsbearbejdning – igen og igen – fra børn af og fra unge af at bearbejde holdningerne hos os, men jeg skal da blankt erkende, at vi mennesker nu engang ikke er bedre, end at vi, selv når vi indser noget, hvis der kommer en situation, hvor vi pludselig har fordel af at overtræde loven og tror, vi kan slippe godt fra det, altså uden at blive opdaget, så alligevel overtræder den. Vi er ikke så gode, som vi burde være, og derfor skal der restriktioner til.

Jeg kan i øvrigt tilslutte mig meget af det, som ministeren har sagt, og som den socialde-

mokratiske ordfører har sagt. Og det er jo ganske sjovt – og nogle vil måske grine drillende – at SF's fru Margrete Auken og CD's Arne Melchior er enige i et trafikspørgsmål. Det er jo ikke det, der plejer at kendetegne vores synspunkter i trafikdebatterne, men her er vi altså enige i alt væsentligt, i grundholdningerne og også i de fleste af metoderne, og det er der ikke nogen grund til at grine drillende af, for det har jo sin begrundelse deri, at det drejer sig om liv og førlighed.

Her er det altså, at al smålighed må vige, og derfor må jeg endnu en gang bede hr. Svend Heiselberg – jeg kan godt forstå, at han er bortgået herfra, formodentlig i ikke alt for højt løftet humør – om én gang til at gå i lønkammer med sig selv og overveje, om partiet Venstre – vi har jo en af dets andre fortrinlige trafikpolitikere siddende her, en mand, som oven i købet er professionel i faget, så jeg tror, at det må kunne lykkes – kan finde ud af, at kan vi bringe dødstallet ned i nærheden af nul, så er det vores forbandede pligt at gøre det, og så må vi bringe de ofre, som hører til at nå så langt.

Det bør hr. Jacobsen tænke over.

(Kort bemærkning.)

Ole Donner (DF):

Det var hr. Arne Melchior, der indledte sin ordførertale med at sige til mig, at hvis man er i et offentligt rum, må man finde sig i, at man kan blive overvåget. Det er jeg helt enig med hr. Melchior i.

Men det, jeg er modstander af, er simpelt hen, at man pr. automatik over hele Danmark f.eks. laver disse fotofartceller. Jeg har ikke noget imod, at man laver dem, jeg vil bare gerne have, at der bliver skiltet med dem, og hvis der bliver skiltet med dem, jamen så ved man jo, at nu kører man altså ind i et område, hvor man har risiko for, at der bliver klappet til.

De steder, hvor der så ikke er skilte, har man jo stadig væk risikoen for, at der dukker en betjent op og standser en. Men så synes jeg, retssikkerheden er tilgodeset, ved at man får forelagt den situation, at man altså har kørt så og så langt på så og så mange sekunder, og det giver en gennemsnitshastighed på det og det; så synes jeg også, at forholdene er i orden. Og jeg tror også på, at de mennesker, der bliver standset lige i nærheden af, hvor de bor, ikke har det så godt, så længe de står og bliver interviewet af en politimand i uniform.